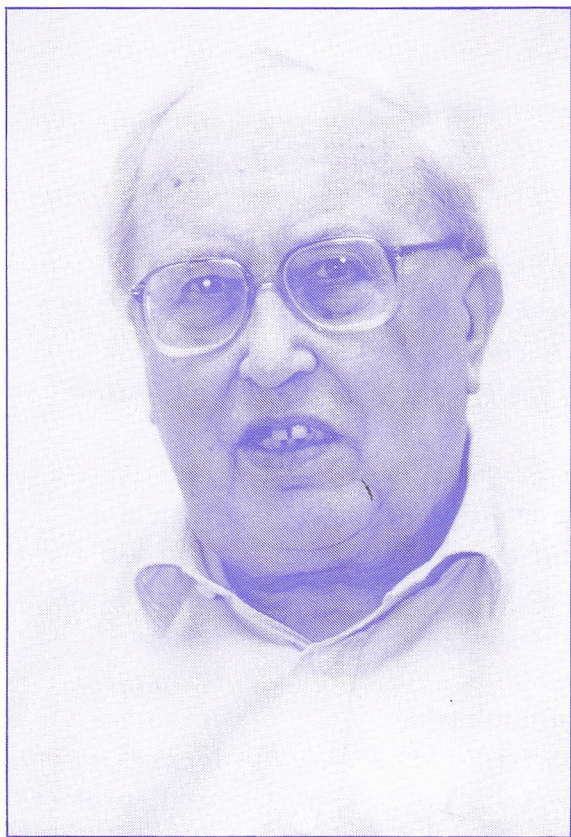

**Op donderdag 24 februari 2000
overleed in de kliniek
Maria's Voorzienigheid te Kortrijk
onze medebroeder**

Amaat Van Kerkhove
salesiaan van Don Bosco

Van Kerkhove Amaat

Hij was 82 jaar geworden.

Geboren te Lembeke op 30 december 1917

Eerste professie Groot-Bijgaarden op 2 september 1937

Eeuwige professie te Oud-Heverlee op 10 juli 1943

Priesterwijding te Oud-Heverlee op 3 februari 1946

1936-1937	Groot-Bijgaarden	noviciaat
1937-1938	Sint-Denijs-Westrem	assistent
1938-1941	Leuven	universiteitsstudent
1941-1942	Sint-Denijs-Westrem	leraar
1946-1948	Kortrijk	leraar
1948-1951	Lubumbashi	leraar
1951-1957	Kortrijk	leraar
1957-1966	Kortrijk	studieprefect
1966-1969	Sint-Denijs-Westrem	directeur
1969-1975	Sint-Pieters-Woluwe	directeur en provinciaal econoom
1975-1978	Sint-Pieters-Woluwe	provinciaal econoom
1978-1979	Sint-Pieters-Woluwe	directeur en provinciaal econoom
1979-1985	Sint-Pieters-Woluwe	provinciaal econoom
1985-2000	Kortrijk	op rust gesteld

Hij overleed te Kortrijk op 24 februari 2000

HOMILIE

Geachte familie, beste medebroeders en zusters en goede vrienden van nonkel Aimé, van onze medebroeder en vriend Amaat

"Weest niet bezorgd voor uw leven, wat ge zult eten of drinken, en ook niet voor uw lichaam, wat ge zult aantrekken... Maar zoekt het Rijk van uw Vader. Het heeft Hem behaagd u het Koninkrijk te schenken" (Lc. 12, 22vv).

Het is een mooie evangelietekst waarmee we Amaat begeleiden tijdens zijn uitvaartdienst. De Heer nodigt ons uit ons leven te beschouwen als een enorm geschenk, waarvoor we zorg moeten dragen en dankbaar mogen zijn. Hij laat ons aanvoelen dat het veel meer is dan voedsel voor het leven of kleding voor het lichaam. Het leven is ons geschonken om er God in te ontdekken. Als we onze blik richten op het

essentiële, zijn Koninkrijk, dan krijgen we al die dingen erbij (Lc. 22, 31).

Deze woorden klinken ons tegemoet als een ode aan Amaat die door zijn manier van leven een levende heenwijzing was naar God. We bevinden ons ook in het hart van Don Bosco. Ook voor hem was alles wat hij van het leven mocht ontvangen - de materiële goederen, de mensen, vooral de jongeren - een immens geschenk, waarmee hij behoedzaam moest omgaan, als met het zichtbare beeld van Gods aanwezigheid. Op die weg was ook Amaat voor ons allen een uitnodiging om God te vinden in de gewone dingen van alledag.

Zeer veel hiervan heeft Amaat meegekregen van zeer geliefde ouders. Zijn vader was timmerman in loondienst bij diverse kleine bedrijven en moeder had méér dan de handen vol met het grote huishouden van 12 kinderen: 6 meisjes en 6 jongens. Amaat werd als laatste in de rij geboren op 30 december 1917 te Lembeke.

Op 13-jarige leeftijd trok Amaat op vraag van mijnheer Hauben naar Don Bosco Sint-Denijs-Westrem voor zijn humaniorastudies. Daar werd hij geboeid door Don Bosco, door de geest van vertrouwen en blijheid die er heerste en door de salesianen die heel hun leven met de internen deelden.

Op 24 augustus 1936 zette hij de stap naar het grote noviciaat van 32 novicen in Groot-Bijgaarden. Het volgende jaar deed Amaat vanuit ons huis te Sint-

Denijs-Westrem een voorbereidend jaar wiskunde in het Sint-Amandsinstituut te Gent, in het perspectief van studies aan de Katholieke Universiteit te Leuven, waar hij een kandidatuur wiskunde behaalde.

Het jaar 1941-1942 werd een praktijkjaar in Groot-Bijgaarden bij de humanioraleerlingen van Sint-Denijs-Westrem, die daar tijdens de oorlogsjaren verbleven. Geschiedenisles geven, assisteren tijdens de studie- en vrije tijd en enkele traktaten filosofie studeren behoorden tot zijn opdracht.

Van 1942 tot 1946 studeerde Amaat theologie te Oud-Heverlee. Hij zette zich tevens graag in voor het patronaat te Heverlee en Sint-Joris-Weert en voor de speelpleinen te Oud-Heverlee en Lubbeek.

Op 3 februari 1946 werd Amaat tot priester gewijd. Hij miste zijn vader, die 10 weken voordien gestorven was na een slepende ziekte van 17 maanden. Twee jaar later, in januari 1948, verloor hij ook zijn moeder na een kortstondige ziekte van drie dagen.

Als jong priester werd hij benoemd tot leraar-assistent te Kortrijk, waar hij de lessen wiskunde en wetenschappen voor zijn rekening nam.

Reeds na 2 jaar werd op hem een beroep gedaan om zich te engageren in het college voor blanke leerlingen te Elisabethstad in Congo. Hij kreeg de opdracht om gedurende 2 jaar wiskunde te geven vanuit zijn officiële diploma. Want om aan het college dat een staatscollege was, les te mogen geven, moest men over een officieel diploma beschikken. Toen Amaat

kon afgelost worden door een andere gediplomeerde medebroeder, mocht hij in augustus 1951 terugkeren naar Kortrijk, waar hij zijn vroegere opdracht weer opnam. In 1957 werd hij studieprefect, maar bleef toch nog een aantal uren wiskunde geven. Amaat was een sterke gezagsfiguur en een uitstekend leraar. Als studieprefect trok hij klare en duidelijke lijnen, waardoor er weleens aanvaringen waren met mensen die meer charismatisch onder de jongeren werkten. In ieder geval heeft hij in ons huis van Kortrijk diepe voren geploegd en het zaad van zijn kennis en wijsheid rijkelijk uitgestrooid. Tot op vandaag plukken we hiervan goede vruchten.

In 1966 werd Amaat benoemd tot directeur van de gemeenschap en van de technische school te Sint-Denijs-Westrem. In deze voor hem onbekende school vond hij zijn weg dankzij de hulp en de grote inzet van de studieprefecten, medebroeders en leken.

In 1969 werd Amaat provinciaal econoom. Dit was voor hem geen verrassing, want anderhalf jaar voordien had de toenmalige provinciaal, Roger Vanseveren, hem reeds meegedeeld dat dit binnen afzienbare tijd zijn nieuwe taak zou worden. Het bleef echter niet bij deze benoeming. Hij werd tevens directeur van de gemeenschap van de Don Bosco Centrale te Sint-Pieters-Woluwe tot 1975 en verantwoordelijke voor de scholen, aanvankelijk alleen voor de technische scholen, maar later ook voor de colleges. In die tijd fungeerde de provinciale raad als Inrichtende Macht van alle Don Boscosholen. Het beleid in de

scholen werd steeds omvangrijker en de onderwijs-wetgeving steeds ingewikkelder.

Daarom werd in de provinciale raad beslist een aparte VZW Don Bosco Onderwijscentrum op te richten. Voor Amaat was de dubbele taak van onderwijsverantwoordelijke en provinciaal econoom immers te zwaar geworden.

In 1978 werd hij van de eerste taak ontlast.

Als provinciaal econoom heeft Amaat uitstekend werk verricht. Bewonderenswaardig was zijn enorme werkkraft, zijn nauwgezetheid, zijn dossierkennis en competentie inzake financieel beheer, administratie, wetgeving en statistiek. Zijn wiskundige geest en zijn goed geheugen zijn hem in het vervullen van deze taak goed van pas gekomen. Door het goede functioneren van ons intern solidariteitsfonds 'Onderling Dienstbetoon' groeide het vertrouwen en de openheid van de huizen ten opzichte van het provinciaalbestuur. Onder zijn impuls kwam er aandacht voor de statutaire toestand van de medebroeders en werd de boekhoudkundige en infrastructurele opsplitsing tussen de plaatselijke gemeenschappen en hun respectieve werken een feit. Een lumineuze vondst was de oprichting van de VZW Don Bosco Solidariteit in 1977, waardoor onze weldoeners, die onze missies en onze huizen voor Bijzondere Jeugdzorg financieel wilden steunen, een attest voor belastingvrijstelling konden bekomen.

Om gezondheidsredenen vroeg Amaat in 1985 aan de Algemene Overste om van zijn functie ontheven te

worden. Met het volste vertrouwen in zijn opvolger heeft hij zijn opdracht overgedragen met de voortdurende bereidheid hulp te bieden en raad te geven zonder zijn mening op te dringen.

Midden augustus 1985 is Amaat naar zijn geliefd Kortrijk verhuisd waar hij zich inzette voor de boekhouding, de administratie en vele bescheiden diensten in huis. Heel graag bood hij zijn pastorale diensten aan bij onze zusters.

Hij bleef een ruimere betrokkenheid op onze provincie bewaren en tot vorig jaar ontvingen wij van hem de jaarlijkse statistische gegevens van de medebroeders in onze provincie. Hij was steeds trouw aanwezig in de gemeenschappelijke gebedsmomenten. Zijn paternoster was hem zeer dierbaar. Typerend was zijn radicale armoedebeleving. Achter zijn zakelijke opstelling lag een diepe religieuze en pastorale bewogenheid en een heel gevoelig hart verborgen. Tot tranen toe ontroerd, kon hij meeleven met het lief en leed van mensen.

Vaak hebben wij Amaat horen zeggen: *'De financiële en materiële problemen in onze provincie zijn niet de grootste, maar wel de menselijke problemen. Het voorname is dat het goed gaat onder de medebroeders'.*

Amaat heeft steeds in diepe verbondenheid geleefd met zijn familie. Hij vertelde ons vaak over zijn broers en zussen, neven en nichten. We voelden aan dat hij heel veel van hen hield. Ook onderhield hij ons graag over zijn geliefd dorp Lembeke. Met streekgenoten sprak hij graag een woordje dialect.

Het was voor Amaat ook een groot genoeg als aalmoezenier mee te gaan met de CM-gezinsvakanties in Zwitserland. Hij legde heel vlot contact met de mensen en wist altijd verbanden te leggen met vele mensen die hij kende.

Ieder van ons is op een eigen manier met Amaat verbonden, waardeert hem en houdt van hem. Al wisten we dat door zijn ongeneeslijke ziekte en door de steeds grotere uitputting het afscheid onafwendbaar werd, toch neemt dit niet weg dat zijn heengaan een leegte achterlaat, die niet op te vullen is. Medebroeders van deze gemeenschap en familieleden hebben zijn laatste strijd met de dood meegemaakt. Via hen heeft Amaat Gods liefdevolle nabijheid mogen ervaren. Nonkel Aimé is nu thuisgekomen bij God. Hij kan ons helpen om de leegte die hij achterlaat, onder ogen te zien en om te vertrouwen dat hij over de dood heen met ons verbonden blijft.

Met Paulus mogen we geloven dat God, die de Heer Jezus van de doden heeft opgewekt, ook Amaat ten leven wekt om hem tot zich te voeren.

Amaat is steeds een heel dankbaar mens geweest. Daarom wil ik deze homilie besluiten met zijn eigen woorden van dank die hij mij schreef naar aanleiding van zijn gouden priesterjubileum.

*'Mijn priesterjubileum is een gelegenheid om te danken.
Dank aan mijn ouders en mijn vele broers en zussen.*

Dank aan mijn neven en nichten, met wie ik bij gelegenheid van doopsel of huwelijk of bij andere gelegenheden nog veel contact onderhoud.

Dank aan de congregatie. En dan kan ik teruggaan tot 1930, het jaar waarin ik als leerling naar Sint-Denijs-Westrem ging.

Dank aan de medebroeders van toen.

Dank aan de vele medebroeders uit mijn vormings- en studietijd.

Dank aan de medebroeders met wie ik later en nu nog mag samenwerken en samenleven.

En vooral dank aan God, van wie men heel eenvoudig zegt: Gever van alle goeds'

Piet Palmans
provinciaal

Kortrijk
1 maart 2000

